

παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. Διοσκορίδ. Τόμ. Α', σελ. 90 καὶ 103 λειανθέντα. σελ. 172 λειανθέντες. σελ. 177 λειανθείς (ἀλλὰ σελ. 183 λειανθείς. σελ. 208 λειαίνεται. σελ. 225 λειανθείσα). σελ. 228 λειανθέν (ἀλλὰ σελ. 291 λειανθέν. σελ. 317 συνεκλειανόμενα. σελ. 320 καὶ 329 λειανθέντα). σελ. 329 συνεκλειαινόμενα (ἀλλὰ σελ. 368 συνεκλειαινόμενον. σελ. 382 λειανθεί). σελ. 395 λειαινόμενον (ἀλλὰ σελ. 430 λειανθέν. σελ. 452 λειανθείσα καὶ λειανθέντα, κτλ.). σελ. 564 λειαινόντας (ἀλλὰ σελ. 604 λειανθύν, κτλ.). Τόμ. Β', σελ. 113 λειανθέν. σελ. 150 λειαντάς (ἀλλὰ σελ. 160 λειανθέντα. σελ. 177 λειανθείς, κτλ.). Φιλῶν Τόμ. Β', σελ. 108 καὶ Δ', σελ. 307 λελειασμένον. Τόμ. Γ', σελ. 200 λελειασμένον. Τόμ. Ε', σελ. 314 λελειασμένοι. Φιλότιμ. παρ' Ὀρειόστ. Τόμ. Α', σελ. 299 λειανθείς, ἀλλὰ Διεύχ. αὐτ. σελ. 282 λελειασμένοις. Ἐν ἀποσπασματι τοῦ Θεοπόμπου παρὰ Πολυβίῳ Η', ια', 9 φέρεται «οἱ μὲν ζυρόμενοι καὶ λειαινόμενοι (ἢ λειαινόμενοι)¹ διετέλουν». Ἀλλὰ παρ' Ἀθηναίῳ Γ', 77 κεῖται «οἱ μὲν ζυρούμενοι καὶ λειαινόμενοι διετέλουν». Τίς δὲ δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι αὕτη εἶνε ἡ γνησίᾳ γραφή; Πρὸς Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδαγ. Γ', 16 «τὸ γὰρ ἀνδρας ὄντας ζύρεσθαι καὶ λειανέσθαι πῶς οὐκ ἀγεννές;». Γ', 17 «ζύρεσθαί τε καὶ ἀποτίλλεσθαι καὶ λειανέσθαι τὰς γένους πῶς οὐ γυναικεῖον;». Καὶ παρὰ Διοδώρῳ Ε', κη', 3 ἔχουσι τὰντίγραφα «οἱ δ' εὐγενεῖς τὰς μὲν πρειὰς ἀπολειαινουσι (ἢ ἀπολειαινουσι)». Ὁ Διοδώριος ὁμοίως ἔγραψεν ἀπολειαινουσι².

Τὸ παρὰ Λουκιανῷ πρὸς τὸν Ἀπικίδ. 23 «ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβκρίτης, ὃς τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι» μετεβλήθη ὑπὸ τε τοῦ Μαρκλάν-

1 Καὶ παρ' Ἡσυχίῳ ἔχει ὁ κώδιξ «ἐκλειαναι: λεπτόναι» καὶ «λειανέω: λειαν καὶ ὀμαλήν ποιήσω» ἀντὶ τοῦ ἐκλειαναι καὶ λειανέω. Ἔτι δὲ «λειανέται: λειοῦται» καὶ «λειαντικός: λειῶσαι δυνάμενος» ἀντὶ τοῦ λειοῦται καὶ λειῶσαι. Εὐρίσκειται δ' ἐν αὐτῷ καὶ «ἐλείανεν: ἐλέπτυνεν» καὶ «λειανναι: λεπτόναι» ἀντὶ τοῦ ἐλείανεν καὶ λειανναι.

2 Διοδ. Τόμ. Α', σελ. XXVI «Λειανῶ dixisse Diodorum, mon ut 5, 28, 3, libri, ἀπολειαινουσι, ostendit etiam ἐκλειανέειν 3, 39, 9».

δου (*Maξ. Τυρ.* σελ. 659) καὶ ἄλλων εἰς *λεαίνεσθαι*. Ὁ Κόβη-
τος (*Var. Lect.* σελ. 194) ἀποφάνεται ὅτι τὸ ἐν τοῖς κώδιξι
φερόμενον *μαίνεσθαι* εἶνε κακὴ ἀνέγνωσις τοῦ *λαινεσθαι* πλημ-
μελοῦς γραφῆς τοῦ *λαιαίνεσθαι*. Πρακτίθεμεν ἐνταῦθα κατὰ λέ-
ξιν τὰ ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς κριτικοῦ γεγραμμένα.

**Multi pro μαίνεσθαι reposuerunt λαινεσθαι, potest
etiam paulo melius emendari. Sciendum est in Codicum
scriptura λι, λυ et μ plane eandem formam habere,
utrum κάμπτω an καλύπτω scriptum sit solus accen-
tus indicat. Apud LEONIDAM TARENTINUM in
Epigr. 51 Tom. I. p. 169 Anthol. Gr. IACOBS.**

πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
Σῶσος ὁ βουπαλίων δουρὶ φονευσάμενος.

**VALCKENAERIUS ad AMMONIUM p. 190 verum
reperit ὁ βουπάμων. Itaque μαίνεσθαι ex λαινεσθαι
natum est idque pervulgato errore ex λαιαίνεσθαι.
Locus est ARISTOXENI apud GELLIUM N. A.
IV. cap. 11. Πυθαγόρας δὲ τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὸν
κύαμον ἐδοκίμασε· *λίαν κινητικόν* τε γὰρ εἶναι καὶ
διαφορητικόν. Absurdum est *λίαν κινητικόν*. Scripsit
ARISTOXENUS *λειαντικόν*. Ne dubites vide quibus
verbis haec GELLIUS verterit Latine:» *quoniam is
cibus et subduceret sensim alvum et laevigaret*».
Certa res est, ut vides: *λειαν* in *λίαν* abiit, quod su-
pererat sic reffectum est, ut esset certe Graecum vo-
cabulum. De sententia loci isti ne cogitant quidem¹.**

Ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τοῦ διφθογογραφου-
μένου τύπου ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ χρῆσις ἐγένετο, δοξάζομεν δὲ
μᾶλλον ὅτι ὑπ' αὐτοῦ μὲν τὸ *λαινεσθαι* ἐτέθη, ὡς ἐν Κυνικ. 14
τὸ *λαινοντες* (Πρβ. καὶ Ψευδολουκιαν. Νέρ. 6: ἐπιλαινούσι),

1 Περὶ τῆς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις συγχύσεως τοῦ λι, λυ καὶ μ ποιεῖται λόγος
ὁ Κόβητος καὶ ἐν σελ. 365 τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος. Ἔτι δὲ ἐν Μνημ. ο. σ.
1862, σελ. 274 καὶ 1873, σελ. 4. Ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἀριστείδην σχολίοις σελ.
93, 23 Δινδ. ἀντὶ τοῦ πάλιν εἶνε γεγραμμένον πάνυ.

ὑπὸ δὲ τῶν βιβλιογράφων πρῶτον μὲν λειαίνεσθαι μετεγράφη, ἔπειτα δὲ λιαίνεσθαι, ὅπερ ἀνεπιστάτως ἀναγνωσθὲν ἐγέννησε τὸ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις μαινεσθαι. Εἶδομεν δ' ὅτι καὶ ἐν τῷ ἀποσπάσματι τοῦ Θεοπόμπου οὐ μόνον λειαινόμενοι γράφεται ἀλλὰ καὶ λειαινόμενοι καὶ λιαίνόμενοι¹. Παρ' Ὀρειβασίῳ Τόμ. Β', σελ. 413, 10 «βρεχόμενον γὰρ εὐλεαντότερον γίνεται» ὑπάρχει καὶ γραφή ΕΥΜΑΝΤΟΤΕΡΟΝ καὶ εὐλειώτατον, ἐν δὲ Τόμ. Α', σελ. 137, 4 «εὐλέαντοι, πολύχυλοι» ἔχουσι τάντίγραφον καὶ εὐλέαντοι καὶ ΕΥΛΕΙΑΝΤΟΙ καὶ ἀλέαντοι. Τὸ εὐλέαντος ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἀριστοτέλει π. Ζώ. Μορ. Γ', 14 (Τόμ. Γ', σελ. 271, 49 Διδ.). Εὐρίσκεται δ' ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ καὶ ἀλειαντον (σελ. 271, 44: ἀλείαντον οὖσαν τὴν τροφήν), ὅπερ μετατρεπτέον εἰς ἀλέαντον. Ἐν τοῖς Προβλήμασι τοῦ Ψευδαριστοτέλους Γ', 13 (Τόμ. Δ', σελ. 130, 14) καὶ ἐν ἀποσπάσματι Διφίλου τοῦ Σιφνίου παρ' Ἀθην. Β', 49 γίνεται χρῆσις τοῦ λεαντικός (Πρβ. Β', 60), παρὰ δὲ Διοσκορίδῃ Τόμ. Α', σελ. 770 τοῦ λεαντέον, παρὰ δ' Ὀρειβασίῳ Τόμ. Β', σελ. 435 τοῦ λεαντήρ, παρὰ δὲ Γαληνῷ Τόμ. ΙΔ', σελ. 714 τοῦ λέανσις, ἀλλὰ παρὰ Κλήμεντι Παιδαγ. Γ', 19 (σελ. 263 Ποττ.) κεῖται «τὸ δὲ καλλώπισμα τῆς λειάνσεως». Ἐν Ἀνθολ. Παλ. Ξ', 295 φέρεται «λεάντειράν τε κίστηριν».

Ἐπάρχει καὶ τύπος λειοῦν, ἐπιλειοῦν, προλειοῦν, συλλειοῦν, συνεκλειοῦν. Ἀντὶ τοῦ καταλειοῦντα παρὰ Πολυδεύκει Α', 208 ὀρθῶς τὰ νῦν ἀναγινώσκεται κατειλοῦντα². Λέγεται δὲ καὶ λειοποιεῖν καὶ λειουργεῖν. Παρὰ δ' Ἀριστοτέλει εὐρίσκεται καὶ ῥῆμα λεάζειν ἐκ τοῦ λεῖος.

π. Ζώ. Μορ. Β', 14 (Τόμ. Γ', σελ. 247, 4) «τοῖς μὲν οὖν τετράποσι τὰ πρανῆ δεῖται μᾶλλον τῆς σκέπης, τὰ δὲ πρόσθια τιμιώ-

1 Παρὰ Στοβαίῳ Ἀνθολ. ΡΙΕ', 11 ἀντὶ τοῦ ΑΙΤΙΩΝ ἀναγινώσκεται ἘΠΩΝ (ΑΙΤΙΩΝ-ΑΙΠΩΝ-ἘΠΩΝ. ΙΤ=Π, ΑΙ=Ε. Ἴδε Ὁθ. Σνειδῆρον Καλλιμ. Τόμ. Β', σελ. 121), παρὰ δὲ Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρῆ Στρωμ. Ε', 46 «ὁ κωμικός ΦΙΑΥΔΕΟΣ» ἀντὶ τοῦ ΦΙΑΥΔΑΙΟΣ (ΦΙΑΥΔΑΙΟΣ-ΦΙΑΥΔΑΙΟΣ-ΦΙΑΥΔΕΟΣ. ΛΛ=ΔΔ, ΑΙ=Ε. Ἴδε Κόδητον Δογ. Ἐρμ. Τόμ. Α', σελ. 219). Ἄλλα παρὰ δεῖγματα διττῆς καὶ τριττῆς διαφθορᾶς θὰ καταλέξωμεν ἄλλαχοῦ.

2 Πρβ. Δινδύρφιον Ξενοφ. π. Ἴππ. Γ', 7, σελ. 174.

τερα μὲν ἀλλὰ λεάζει διὰ τὴν κάμψιν» (τουτέστι λειά ἐστίν, ἄτριχά ἐστιν, οὐκ ἔχει τρίχας). Εἶνε λοιπὸν ἐκ τοῦ ἐπιθέτου λεῖος τρία ῥήματα παρηγημένα, δύο μὲν ἐνεργητικὰ ἢ δραστήρια, τὸ λεαίνειν-λειαινέειν καὶ τὸ νεώτερον λειοῦν, ἐν δ' οὐδέτερον, τὸ παρὰ τῷ Σταγειρίτῃ κείμενον λεάζειν. Ἐχει δ' ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα οὐκ ὀλίγα εἰς αἰνεῖν καὶ ἀζειν ῥήματα ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἢ ἐπὶ διαφόρου διαθέσεως, περὶ ὧν θὰ εἴπωμεν τὰναγκαῖα ἐν οικειοτέρῳ τόπῳ.

κεάζειν ἐκ τοῦ κείειν¹.

Τὸ κείειν ἀπαντᾷ ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδυσσ. Ξ, 425:

κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζη δρυός, ἣν λίπε κείων.

Σχολ. «Ἀπὸ τοῦ κέω τοῦ σημαίνοντος τὸ κλῶ· κλῶν γὰρ τὰ ξύλα ταύτην εἶκσε τὴν σχίζαν ὡς ἐπιτηδεῖαν εἰς τὸ κρούειν τὰ ἱερεῖα». Εὐστάθ. σελ. 1766, 20 «Τὸ δὲ ἦν λίπε κείων ἢ ἀντὶ τοῦ κέων πῦρ κατὰ τοὺς παλαιούς (ἐδηλώθη γὰρ ἤδη ὡς καὶ διὰ τοῦ Ε γράφεται πρωτότυπον ὄν τοῦ ἐτέρου κείειν, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται) ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ σχίζων· κέω γὰρ πρωτότυπον, ἀφ' οὗ τὸ κεάζειν καὶ τὸ κέασε καὶ τὸ κεάσας καὶ ὅσα τοιαῦτα². Ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ κείω ἐπενθέσει τοῦ Ι καθ' ὁμοιότητα

¹ Πρβ. ἀκούειν ἀκουάζειν-ἀζεσθαι, ἀλύσκειν ἀλυσκάζειν, βρούειν βρυάζειν, δάκνεσθαι δακνάζεσθαι, ἡλάσκειν ἡλασκάζειν, κρύπτειν κρυπτάζειν, κύπτειν κυπτάζειν, λάσκειν λασκάζειν (Ἡσύχ.), μίμνειν μιμνάζειν, ῥέμβειν-ῥέμβεσθαι ῥεμβάζειν, ῥίπτειν ῥιπτάζειν, σέβειν-σέβεσθαι σεβάζεσθαι (σεδάζειν), σκέπειν σκεπάζειν, στέγειν στεγάζειν, στένειν στενάζειν, χάσκειν χασκάζειν. Ἔτι δὲ δρασκάζειν=ἀποδιδράσκειν καὶ μιγάζεσθαι=μίγνυσθαι καὶ κρυδάζειν=κρύπτειν. Ἄλλ' ἀκριδῶς περὶ τούτων ἀλλαγῶν, ὡς καὶ περὶ τοῦ εἰκάζειν καὶ δεκάζειν. Λέγεται δὲ καὶ ἐν τῇ δημῳδῇ γλῶσση βρυάζομαι ἀντὶ τοῦ ὠρύομαι.

² Ἡσύχ. «κεάζω: διασχίζω ἢ κλῶ». «κεάσαι: σχίσαι, καῦσαι». «κεάσθη: ἐκλάσθη». «κεάσματα: κλάσματα, ῥήγματα, διαρρήγματα». «κεάσαι: διελεῖν, συγγέαι». «ἀμφικεάσας: περισχίσας, περικόψας». «εὐκεάτοιο: ξηρᾶς». «εὐκέατον: ξηρᾶν, εὐσχιστον, εὐκαυστον». Ἴδε Ἄλβερτον Ἡσύχ. Τόμ. Α', σελ. 1508 καὶ Τόμ. Β', σελ. 213. Λοβέκκιον Ῥηματα. σελ. 15. Δοιδερλεῖνόν Ὀμηρ. Γλωσσ. Τόμ. Γ', σελ. 109. Κούρτιον Ἐτυμολ. σελ. 145 ἐκδ. δ', κτλ. Ὁ Ναβῆρος (Μνημοσ. Τόμ. Δ', σελ. 201 κέξ.) φρονεῖ ὅτι τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ε, 88 «ὅς τ' ὤκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας» ὀφείλει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐκέασσε. Παρατηρητέον δ' ὅτι καὶ ἐν τοῖς Ἰπποκρατεῖσι φέρεται κεάσαι καὶ κεάση (Τόμ. Γ', σελ. 738 καὶ σελ. 749 Ἑρμ.).

τοῦ τελέω τελείω καὶ κέω κείω τὸ κεῖμαι καὶ τῶν ὁμοίων» (Πρβ. καὶ κέονται, κέηται, κτλ.). Πιθανώτατον δὲ δύναται παντὶ νὰ φανῆ ὅτι ὑπῆρξέ ποτε βραχὺς τύπος ΚΕΕΙΝ καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ μᾶλλον ἐσχηματίσθη τὸ κεάζειν ἢ ἐκ τοῦ κείειν κατ' ἐξαιρέσειν τοῦ Ι.

θεοῦν καὶ περιθεοῦν ἀντὶ τοῦ θειοῦν καὶ περιθειοῦν ἐκ τοῦ θεῖον¹.

Βεκκ. Ἄν. σελ. 99, 32 «Θεώσειν καὶ θεῶσαι: κατ' ἔνδειαν τοῦ Ι τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθῆραι. Ἄραρὸς Καμπυλίωνι». Ἡσύχ. «θεῶματα: τὰ περικαθαρθήρια». Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Μενάνδρου παρὰ Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρεῖ Στρωμ. Ζ', 27 φέρουσι τάντίγραφα

περιμαζάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ
καὶ περιθέτωσαν, ἀπὸ κρουνην τριῶν
ὑδατι περίρραν' ἐμβαλὼν ἄλας, φακούς.

Ὁ μέγας Βεντλήϊος (*Emendat. in Men. et Phil.* σελ. 43) μετέγραψε περιθειωσάτωσαν² καὶ εὐστοχώτατα μὲν εὔρε τὴν ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου τεθειῖσαν λέξιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν τύπον. Ὁρθῶς ὁ Μεινέκιος ἐξέδωκε περιθειωσάτωσαν². Τοῦ διφθογογρα-

¹ Παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῶν μεταγενεστέρων λέγεται οὐ μόνον θειάφιον ἀλλὰ καὶ θεάφιον. Εὐστάθ. σελ. 703, 49: ὡς θεαφίου ἐκπυρωθέντος (Πρβ. σελ. 1057, 18 καὶ σελ. 1729, 1 καὶ σελ. 1935, 24: θεάφον). Σχολ. Ὀδυσσ. σελ. 553, 21 καὶ σελ. 591, 21: θεαφίου (σελ. 553, 23 καὶ 591, 22: τεαφίου). Ἡσύχ. «θεῖον: θεάφιον» καὶ «νάφθα: θεάφιον», κτλ. Πρβ. καὶ Ψευδογαλην. Τόμ. ΙΔ', σελ. 578 «σκόροδον καὶ θεάφην», κτλ. Ἴδε καὶ Κοραῆν Ἀτάκτ. Τόμ. Δ', σελ. 169.

² Κωμ. Ἄποσπ. Τόμ. Δ', σελ. 101. Πρβ. καὶ Τόμ. Γ', σελ. 275 καὶ Μεν. καὶ Φιλ. Λειψ. σελ. 42. Ἴδε καὶ Δινδόρφιον Κλήμ. Ἀλεξ. Τόμ. Γ', σελ. 273. Φαίνεται δ' ὅτι μετατυπωθὲν πρῶτον τὸ περιθειωσάτωσαν ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων εἰς περιθειωσάτωσαν ἄνευ πολλῆς ἔπειτα δυσκολίας μετέπεσαν εἰς τὸ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φερόμενον περιθέτωσαν, οἷον: περιθειωσά(τωσά)ν-περιθειωσαν-περιθέτωσαν. Τὸ Ι καὶ Γ οὐχὶ σπανίως μεταβάλλονται εἰς ἀλληλα. Ἡσύχ. «ΤΑΧΗ: βοή» (ἀντὶ τοῦ ἸΑΧΗ). «ἸΕΡΑΣ: σημεῖον» (ἀντὶ τοῦ ΤΕΡΑΣ). «ἸΕΡΕΝΑ: ἀπαλά» (ἀντὶ τοῦ ΤΕΡΕΝΑ), κτλ. Ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα σχολίοις Χ, 123 (σελ. 592 Βεκκ.) «Παράκειται οὖν τὸ ἰών, ἐπεὶ προσεγγιζόμενοι ἌΝ προσφέρωμεν ἰκετεῖαν» γραπτέον «ἐπεὶ προσεγγίζομεν ὍΤΑΝ προσφέρωμεν κτέ.».

φουμένου θειῶσαι τὴν μετοχὴν θειώσας βλέπει τις ἐν ἀποσπάσματι τοῦ κωμικοῦ Λυσίππου παρὰ Πολυδ. Γ', 41. Τὸν προστακτικὸν ἐνεστῶτα θείου, τουτέστι θείω κάβαιρε, ἀποκατέστησαν οἱ κριτικοὶ ἐν τῇ Ἑλένη τοῦ Εὐριπίδου στίχ. 866¹. Ἐν Ὀδυσσεΐας Χ, 494 κεῖται:

εἰ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

Ἄλλὰ τοῦ ἀπλοῦ μόνος ὁ τύπος θειοῦν-θειοῦσθαι παρ' Ὀμήρω εὐρίσκεται Ὀδ. Χ, 482: ὄφρα θειώσω μέγαρον. Ψ, 50: δῶμα θειοῦται περικαλλές. Ὄνομα περιθειώσεις ἀναγινώσκεται παρὰ Πλάτωνι Κρατ. σ. 405, α'. Πρὸς Ἡσύχ. «ἀπομάγματα: περιθειώματα». Εὐρίσκεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ «περιθειῶσαι: περικαθᾶραι, κυρίως θείω»². Ἐν λ. θοῶσαι κεῖται «θοῶσαι: ὀζῦναι, λαμπρῦναι, ποιῆσαι, πυρῶσαι»· εἰκάζεται δ' ὅτι τὸ πυρῶσαι ἀναφέρεται εἰς τὸ θειῶσαι ἢ θεῶσαι. Ἡ σύγχυσις τοῦ ΘΕΩΣΑΙ καὶ ΘΟΩΣΑΙ εἶνε εὐκολωτάτη.

λεηλατεῖν ἐκ τοῦ λείαν ἐλαύνειν.

Γελοῖα εἶνε τὰ τοῦ Μεγάλου Ἐτυμολόγου «Λεηλατῶ: Παρὰ τὸ λεῶς καὶ τὸ ἀτῶ τὸ βλέπτω γίνεται λεωλατῶ πλεονασμῷ τοῦ Λ· εἶτα τρέπεται τὸ Ω εἰς Η. Καὶ σημαίνει τὸν λαὸν βλέπτω· καὶ ἐλεηλάτει: ἠχμαλώτευσεν, ἐλήστευσεν, ἤρπαξε» (σελ. 559, 39). Παρ' Ἡσυχίῳ φέρεται «ἐπὶ λείαν: ἐπὶ ληστείαν». Ἄλλ' ἴσως εἶνε πλημμελὴς γραφὴ τοῦ λείαν. Λέγει δ' ὁ Ἡσύχιος «λαίαν: ἐκκλησίαν, κτῆσιν. Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας»³, τουτέστιν «ἌΛΙΑΝ (ἀλίαν): ἐκκλησίαν» καὶ «ΛΑΙΑΝ (λαίαν): κτῆσιν, κτέ.». Πρὸς «ΛΑΓΕΙΝΑ: δεινά» (ἀντὶ τοῦ ἌΛΓΕΙΝΑ). «ΛΗΤΑΙ: ἄνεμοι» (ἀντὶ τοῦ ἌΗΤΑΙ). «ΛΙΞΑΝΤΑ: ὀρμήσαντα» (ἀντὶ τοῦ ἌΙΞΑΝΤΑ). «ΛΙΤΑΙ: θυγατέρες Διὸς αἰ τοῖς δεομένοις βοηθοῦσαι» (ἀντὶ τοῦ ΛΙΤΑΙ). «ἌΟΙΓΟΝ: τὸν ὄλεθρον» (ἀντὶ τοῦ ΛΟΙΓΟΝ). «ἌΗΔΑ: λείαν, λάφυρα» (ἀντὶ τοῦ ΛΗΙΔΑ). «ΠΡΟΚΑΥΤΑ: προειρημένα, προηκουσμένα» (ἀντὶ τοῦ ΠΡΟΚΑΥΤΑ. Ἰλ. Υ, 204), κτλ.

1 Πρὸς καὶ Κόβητον Nov. Lect. σελ. 194.

2 Φώτ. Λεξ. σελ. 417, 20 «περιθειῶσαι: περικαθᾶραι».

3 Πρὸς Ἀρχόνσιον π. Διαλ. Δωρ. σελ. 142.

Ἄρεοπαγίτης-Ἄρεοπαγιτικός ἐκ τοῦ Ἄρειος πάγος.
 Στέφ. Βυζ. σελ. 117, 1 «Ἄρειος πάγος—Τὸ ἐθνικὸν ἐκ δύο
 ἐν Ἄρεοπαγίτης». Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. σελ. 587, 21 «Παρὰ
 δύο διεστῶτα τὸ Ἄρειος πάγος Ἄρεοπαγίτης». Κραμ. Ἄν. Ὁξ.
 Τόμ. Α', σελ. 59, 6 «οἷον Νέκ πόλις Νεαπολίτης, Ἄρειος
 πάγος Ἄρεοπαγίτης». Αἰσχίν. κ. Τιμ. 81: Ἄρεοπαγιτῶν.
 83: Ἄρεοπαγίται. Δείν. κ. Δημοσθ. 51: Ἄρεοπαγίτας. 53:
 Ἄρεοπαγίτης. Ἀθήν. Δ', 64 καὶ ΙΓ', 60: Ἄρεοπαγιτῶν. Δ',
 65: Ἄρεοπαγίται. Γ', 46 (ἐκ τοῦ Φιλοχόρου): Ἄρεοπαγι-
 τῶν. ΙΓ', 21 (ἐκ λόγου τοῦ Ὑπερείδου ἀμφιβαλλομένου):
 Ἄρεοπαγίτας. Πλούτ. Σόλ. ΙΘ', 5: Ἄρεοπαγίται. Ἠθικ. σελ.
 348, 6: Ἄρεοπαγίτην. Διόδ. Σικελ. ΙΑ', οζ', 6: Ἄρεοπα-
 γιτῶν. Πολυδεύκ. Η', 118: Ἄρεοπαγίταις. Πράξ. Ἀποστ. ΙΖ',
 34: Διονύσιος Ἄρεοπαγίτης. Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Δ', κγ', 9:
 Διονύσιος ὁ Ἄρεοπαγίτης. Κτλ. Πρβ. καὶ Σχολ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 573
 καὶ 743: Ἄρεοπαγιτῶν. 573 καὶ 949: Ἄρεοπαγίται. Σχολ.
 Αἰσχίν. κ. Τιμ. 19 καὶ 188: Ἄρεοπαγίται. Κτλ. Ἀθήν. ΙΓ', 21
 «Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος ἐν τῷ Ἄρεοπαγιτικῷ εἰρηκότος». Ψευ-
 δοπλούτ. Ἰσοκράτ. 21 (Ἠθικ. σελ. 1021, 25 Διδ.) «ἐποίησε δὲ
 καὶ εἰς Ἑλένην ἐγκώμιον καὶ Ἄρεοπαγιτικόν». Φώτ. Βιβλ. σελ.
 102, 2 Βεκκ. «καὶ ὁ Ἄρεοπαγιτικός δὲ τῶν συμβουλευτικῶν ἐσι».
 Στράβ. Γ', α', 8 «ἐκ τῶν Ἄρεοπαγιτικῶν». Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ.
 484 «τὸ Ἄρεοπαγιτικὸν συνέδριον». 615 «θεσμὸν: τὸν Ἄρεοπα-
 γιτικόν», κτλ.¹

Παρ' Ἡσυχίῳ κεῖται «Ἄρεοπαγίτης: ὁ δικάζων καὶ σιωπῶν
 δι' ὄλου κατὰ ἀνάγκην», παρὰ δὲ Διογενιανῷ Β', 91 «Ἄρεοπα-
 γίτης: ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ σιωπηλῶν καὶ ὑπερσέμνων». Πρβ.
 καὶ Μακάρ. Β', 30 καὶ Σουίδ. Τόμ. Α', α', σελ. 702. Ὁ Θεμί-
 στιος εἶπε Λόγ. ΚΑ', σελ. 263, α' «στεγανὸς εἶ καὶ Ἄρεοπα-
 γίτου σιωπηλότερος», ὁ δ' Ἀλκίφρων Ἐπιστ. Α', 13, 1 «γενοῦ μοι
 τὰ νῦν Ἄρεοπαγίτου στεγανώτερος»². Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέ-

1 Πρβ. καὶ Σχαιφῆρον Διον. π. Συνοθ. σελ. 360.

2 Ἴδε Σειλήρον Ἀλκίφρ. σελ. 193.

ρεται και Ἀρειοπαγίτου, ὅπερ προῦκρινεν ὁ Σειλήρος (Ἀλκίφρ. σελ. 18). Ἀλλ' εὖ ποιῶν ὁ Μεινέκιος ἔγραψεν Ἀρειοπαγίτου (Ἀλκίφρ. σελ. 96). Ἐν Γ', 43, 5 πάντα τὰντίγραφα ἔχουσιν Ἀρειοπαγιτῶν. Πρβ. και Β', 3, 6 «Ἀρειοπαγιτις βουλή». Τὸ θηλυκὸν τοῦτο ἀναγινώσκεται και ἐν Βεκκ. Ἄν. σελ. 222, 6. Ἐν τοῖς εἰς τὸν Δημοσθένη σχολίοις σελ. 616, 27 Δινδ. ἀπαντᾷ «τὴν βουλὴν τὴν Ἀρειοπαγιτικὴν». Ἀλλ' ἡ τῶν ἀντιγράφων γραφὴ Ἀρειοπαγιτην ἢ Ἀρειωπαγιτην διδάσκει ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἀρειοπαγιτικὴν ἔκειτο Ἀρειοπαγιτιν.

Γράφεται και Ἀρειοπαγιτης-Ἀρειοπαγιτικός. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 278, 33 «Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγιτης». Ψευδοηρωδιαν. Ἐπιμερ. σελ. 185 Βοισσ. «Ὅσα δὲ μὴ παρὰ τὸ ἌΡΙ εἰσὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, οἷον Ἄρειανός, ἐξ οὗ και ἄρειανίζω και ἄρειανισμός, ἄρειμάνιος ὁ πολεμικός, Ἀρειοπαγιτης και τὰ ὅμοια». Σχολ. Δημοσθ. σελ. 498, 21 Ἀρειοπαγιται, ἀλλὰ σελ. 608, 20 και 703, 24 Ἀρειοπαγιταις. Σχολ. Αἰσχίν. κ. Κτησιφ. 2 Διδ. Ἀρειοπαγιτικῆς. Κτλ. Παρὰ Σουίδου ἀναγινώσκεται Τόμ. Α', α', σελ. 710 «Και Ἄρειον τεῖχος και Ἀρειοπαγιτης» και σελ. 709 «ἡ δὲ εἰς μίαν τῶν Ἀρειοπαγιτῶν» και σελ. 702 «Ἀρειοπαγιτης: Διφορεῖται. Και παροιμία Ἀρειοπαγιτης ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν και ὑπερσέμνων και σιωπηλῶν—Κέχρηται—Πλάτων Πεισάνδρῳ». Πρβ. Θησ. Ἐρρ. Στεφ. Τόμ. Α', σελ. 1918 Παρ. «Sed Ἀρειοπαγιτῶν inser. Attica Dexippi aetati posita apud Ross. in Diar. Hal. Append. 1838, n. 34, p. 248». Ἀλλ' Ἐπιγρ. παρὰ Φρανζίῳ Στοιχ. Ἐπιγρ. σελ. 267 Ἀρειοπαγιτην. Παρὰ Κικέρωνι Epist. ad Attic. IV, 15 κεῖται τρισαρειοπαγιτας¹.

Εὐρίσκειται δ' ἐνίοτε τὸ Ἀρειοπαγιτης και πλημμελῶς γεγραμμένον δι' Ω, Ἀρειωπαγιτης. Διογέν. Λαέρτ. Ζ', 169 (Τόμ. Β', σελ. 207 Ὑβνήρ.) «ἀποδεξαμένους δὲ αὐτὸν τοὺς Ἀρειωπαγιτας». Σουίδ. Τόμ. Α', α', σελ. 1386 «Διονύσιος ὁ Ἀρειωπαγιτης». Πρβ. και Ψευδοδημοσθέν. κ. Νεαίρ. 83 (σελ. 1373) και Λουκιαν. Σκύθ. 2 (Τόμ. Α', σελ. 539 Ἰακβ.) και Ἄνυχ. 19 και 21 (Τόμ.

1 Πρβ. και Βενσελήρον Ἰσοκράτ. Ἀρειοπαγιτ. σελ. 7.

Γ', σελ. 144 και 146) και Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Γ', δ', 11 (σελ. 101 Εἰνιχ.), κτλ.¹.

Ὅμοιον τῷ Ἀρεοπαγίτης ὑπάρχει τὸ
Κυχρεοπαγίτης ἐκ τοῦ Κυχρεῖος πάγος.

Στέφ. Βυζ. σελ. 399, 20 «Κυχρεῖος πάγος—Τὸ ἐθνικὸν Κυχρεοπαγίτης». Μνημονεύεται δ' ὑπὸ τοῦ Στεφάνου και Ἀρεοπεδίτος και Ἀρεοπεδιανός σελ. 117, 7 «Ἔστι και ἐν Ῥώμῃ Ἀρειον πεδίον. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειοπεδιεύς, ἀλλ' οὐχ ἀρμοῖζει Ῥωμαίους ὁ τύπος. Ἔσται οὖν τοῦ πεδίον πεδίτος ἢ πεδιανός και Ἀρεοπεδίτος και Ἀρεοπεδιανός».

Καρνεονίχης-Καρνεονίχαι ἐκ τοῦ Κάρνεια νικᾶν.

Ἀθῆν. ΙΔ', 37 «Τὰ Κάρνεια πρῶτος πάντων Τέρπανδρος νικᾷ, ὡς Ἑλλάνικος ἱστορεῖ ἐν τε τοῖς ἐμμέτροις Καρνεονίχαις και ἐν τοῖς καταλογάδην». Ὑπάρχει και κύριον ὄνομα Καρνεόδοτος, τούτέστιν ὑπὸ τοῦ Καρνείου (Ἀπόλλωνος) δεδομένος, ἤγουν Ἀπολλόδοτος ἢ Ἀπολλόδωρος. Παρ' Ἡσυχίῳ φέρεται και «Καρνεᾶται: οἱ ἄγαμοι κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνείου λειτουργίαν». Πρβ. και «Σταφυλοδρόμοι: τινὲς τῶν Καρνεατῶν παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ». Παρκτηρητέον δ' ὅτι παρὰ Θεοκρίτῳ Ε', 83 κεῖται «τὰ δὲ Κάρνεια και δὴ ἐφέρπει» ἀντὶ τοῦ Κάρνεια².
φορεαφόρος ἐκ τοῦ φορεῖον φέρειν.

Διογέν. Λαέρτ. Ε', 73 «και τοὺς φορεαφόρους Ὀφελίωνα και Ποσειδώνιον». Πλούτ. Γάλλβ. ΚΕ', 2 «τοῖς ξίφεσι γυμνοῖς περιόντες αὐτοῦ τὸ φορεῖον ἐκέλευον αἶρεσθαι, παρκαθεγγομένου πολλῆς ἀπολωλέναι και τοὺς φορεαφόρους ἐπιταχύνοντος». Ὁ αἰδίμος Κορκῆς ἐκδοὺς φορειοφόρους γράφει (Πλουτ. Παραλλ. Μέρ. Γ', σελ. 465) «Φορειοφόρους. Ἐξ ἘΔ, ΑΤ, Φορεαφόρους. Σημαίνει γὰρ τοὺς τὰ φορεῖα φέροντας». Ἡ γραφὴ φορειοφόρους εἶνε τοῦ Σολκνοῦ³. Ὁ Σχαιφῆρος μετεποίησε τὸ φορεαφόρους εἰς φορεῖοφόρους (Πλουτ. Παρ. Τόμ. Γ', σελ. 492) ἐνέκριναν δὲ τὸ ὑπ' αὐτοῦ γεγραμμένον ὅ τε Σίντενις και ὁ Βεκκῆρος. Ἡμεῖς

1 Ἴδε και Λοδέκκιον Φρυγ. σελ. 698 και Στοιχ. Τόμ. Α', σελ. 564.

2 Πρβ. ἀλάθεια. κτλ., περὶ ὧν ἐγένετο ἤδη λόγος ἐν σελ. 65.

3 Ἴδε Λοδέκκιον Φρυγίχ. σελ. 656.

νομίζομεν ὅτι οὐδαμῶς ἄτοπος οὔσα ἢ τῶν κωδίκων γραφή ὀφείλει νὰ μένη ἀκίνητος.

ἀρνεοθοίνης ἐκ τοῦ ἀρνειοῦς θοινᾶσθαι.

Ἄνθολ. Παλατ. ΙΓ', 235.

Πάν ὁ παρωρείτης, αὐτόξυλος, ἀρνεοθοίνης | εἰμὶ κτέ.

ἐάν ἐκ τοῦ εἰ ἄν καὶ ἐπεῖ ἄν ἐκ τοῦ ἐπεὶ ἄν.

Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 307, 24 «ἘΑΝ: Ἐκ τοῦ ΕΙ συναπτικοῦ συνδέσμου καὶ τοῦ ἌΝ παραπληρωματικοῦ γίνεται ΕΙΑΝ καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ι ἘΑΝ». Ἀνέκδ. Βεκκ. σελ. 967, 9 «Ὡσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ ΕΙ ἌΝ ἐγένετο ἘΑΝ, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἘΠΕΙ ἌΝ ἐγένετο ἘΠΕΑΝ. Γίνεται δὲ ἐν συναλοιφῇ τὸ ἘΑΝ ἮΝ καὶ τὸ ἘΠΕΑΝ ἘΠΗΝ, ὡς κυνέα κυνῆ». Εὐστάθ. σελ. 852, 26 «Τὸ δὲ εἰ κ' ὀλίγον ἀντὶ τοῦ ἐὰν ὀλίγον διασαφεῖ καὶ αὐτὸ τὴν τοῦ ἘΑΝ συνδέσμου σύνθεσιν φανερώς, ὅς ἀπὸ τοῦ ΕΙ γέγονε καὶ τοῦ ἌΝ τοῦ ἰσοδυναμοῦντος τῷ ΚΕΝ, ΕΙΑΝ καὶ ἀπελεύσει τοῦ Ι ἘΑΝ». σελ. 652, 7 «Τὸ δὲ ἘΠΕΙ ἌΝ τὸ ἐντελές ἐστὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγομένου ἘΠΑΝ, παρ' οἷς συνθετώτερον τοῦ ἘΠΕΙ ἌΝ τὸ ἘΠΕΙΑΝ» (Πρόβ. καὶ σελ. 657, 34 καὶ 750, 49)¹. Τὸ ἐν ἐν τῷ Μέγ. Ἐτυμολογικῷ ἀναγινωσκόμενον «ἘΠΗΝ: Ἐκ τοῦ ἘΑΝ ἌΝ καὶ μετὰ τῆς ἘΠΙ προθέσεως ἘΠΑΝ καὶ Ἰωνικῶς ἘΠΗΝ» (σελ. 356, 38) εἶνε τοιοῦτον, ὅποῖον ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις μόνος ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀγελαίων ἠδύνατο νὰ γράψῃ.

Ἰ Χρῆσται ἐκ τοῦ χρεᾶσται, ὅπερ ἐκ τοῦ χρεία ἔσται.

Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 504 (Τόμ. Α', σελ. 65 Ὁξ.) «Χρῆσται μ' ἐφευρεῖν: χρεία ἔσται· κατὰ συναλοιφὴν χρῆσται ἀντὶ τοῦ χρεία ἔσται. Δηλοῦται δὲ ταῦτόν τῷ δεήσει. Καὶ ἐν Τριπτολέμῳ:

χρῆσται δὲ σ' ἐνθένδ' αὔθις».

Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα δεῖται ἀκριβεστέρως ἐξετάσεως².

1 Ἐκ τοῦ ἘΠΕΙ ἌΝ ἐσχηματίσθη πρῶτον ἘΠΕΑΝ, ἐπαίτα δὲ διὰ συναλοιφῆς ἘΠΗΝ καὶ ἘΠΑΝ. Γρηγόρ. Κορ. π. Ἰάδ. Διαλ. § 55 «Ὅτι τὸ ἘΠΑΝ ἘΠΕΑΝ λέγουσιν. Ἡρόδοτος [B', 68]: ἐπεῖ ἄν ἐκβῆ ἐς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος».

2 Ἰδὲ Βουτμαννὸν Διεξ. Γραμμ. Τόμ. Α', σελ. 117 ἐκδ. 6'. Οὐόλφριου

ἐπιθεάζειν ἀντὶ τοῦ ἐπιθειάζειν, τουτέστιν ἐπιδοᾶσθαι ἢ ἐπικαλεῖσθαι τὸ θεῖον.

Εὐστάθ. σελ. 1438, 37 «ἐπιθεάζειν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ καταρᾶσθαι προφέροντες καὶ χρῆσιν Φερεκράτους ταύτην ὕστερον ἀρᾶται καὶ ἐπιθεάζει (Γρ. κάπιθεάζει) τῷ πατρί». Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 241, β' «ὁ δὲ ἀναγκάζεται διώκειν ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων». Ἀλλ' ὁ Σταλθαύμιος ἐξέδωκε κατὰ τὰ κρείττονα τῶν ἀντιγράφων ἐπιθειάζων. Ἐν τῷ Μεγ. Ἑτυμολογικῷ σελ. 449, 50 λέγεται «Ὁ δὲ Μιλήσιος παρὰ τῷ συγγραφεῖ θεοῦς ἐπικαλεσάμενος καὶ κατευξάμενος ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐπιθεάζειν». Ἀλλὰ παρὰ Θουκυδίδη Β', 75 φέρεται «τοσαῦτα ἐπιθειάσας καθίστη ἐς πόλεμον τὸν στρατόν». Πρβ. καὶ Η', 53 «μαρτυρομένων καὶ ἐπιθειάζοντων μὴ κατάγειν». Ζ', 75 «οὐκ ἄνευ ὀλίγων (ἐλεινῶν;) ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ὑπολειπόμενοι» (Πρβ. καὶ Σουίδ. λ. ἐπιθειασμοί). Παρ' Αἰσχύλῳ Χοηφ. 856:

τάδ' ἐπευχομένη κάπιθεάζουσ',
ὕπὸ δ' εὐνοίας κτέ.

καὶ παρ' Εὐριπίδῃ Μηδ. 1409:

τάδε καὶ θρηνῶ κάπιθεάζω
μαρτυρόμενος δαίμονας.

τὰντίγραφα ἔχουσιν Ο ἀντὶ τοῦ Ε¹. Ἡσύχ. «ἐπιθεάζει: θεοῦς ἐπικαλεῖται» (Ὁ κῶδιξ φέρει ἐπιθεάψαι) καὶ «ἐπιθεάσας: κατευξάμενος». Ἀλλὰ πρὸ τῆς λέξεως ἐπιθειάζειν κεῖται «ἐπιθειάσας: τὸ θεῖον δεξάμενος, θεοφορηθεῖς»² (Ἴδε καὶ Σουίδ. λ. ἐπιθειάζει, λ. ἐπιθειάσας καὶ λ. ἐπιθειάσων).

¹ Ἀναλ. Τόμ. Β', σελ. 456. Ῥευσίγιον Συντ. Κριτ. σελ. 32 καὶ Οἰδ. Κολ. σελ. 260 κέξ. Δοιδερλεινὸν Οἰδ. Κολ. σελ. 354 κέξ. Μεινέκιον Κωμ. Ἀποσπ. Τόμ. Β', σελ. 299 καὶ 593 καὶ Τόμ. Ε', σελ. 27. Ἀρήνσιον Formenlehre. σελ. 245 καὶ π. Κράσ. παρὰ Γαισφόρδ. Ἡραιστ. Τόμ. Β', σελ. 244. Νάυκιον de Tragic. Graec. etc. σελ. 23. Ἑλλένδετον. Λεξ. Σοφοκλ. σελ. 786 ἐκδ. 6'. Δινδόρφιον Λεξ. Σοφοκλ. σελ. 518, κλπ.

² Ἴδε Δινδόρφιον Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 497. Εὐριπ. Τόμ. Γ', σελ. 271 καὶ Λεξ. Αἰσχύλ. σελ. 127.

³ Πρβ. Διον. Ἀλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. Α', 31 (σελ. 82) «ὡς ἡ θέμις αὐτοῖς ἐπι-

Περὶ τοῦ προκειμένου ῥήματος ἔγραψεν ὁ Πόππος Θουκυδ. Μέρ. Γ', β', σελ. 366 ἐκδ. μεγ., ὁ Ἰακώψιος Ἀχιλλ. Τατ. σελ. 914, ὁ Μεινέκιος Κωμ. Ἀποσπ. Τόμ. Β', σελ. 314 καὶ ἄλλοι. Πρβ. καὶ Θησ. Ἐρρ. Στεφ. Τόμ. Γ', σελ. 1598 Παρ. Δύναται δέ τις νὰ δοξάζῃ ὅτι τὸ μὲν ἐπιθεῖάζειν ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ τοὺς θεοὺς ἐπιμαρτύρεσθαι, τὸ δὲ ἐπιθεῖάζειν ἐκ τοῦ ἐπικαλεῖσθαι τὸ θεῖον (ἢ τὰ θεῖα). Εὐστάθ. σελ. 1438, 36 «Ἐνθα σημείωσαι καὶ ὅτι τὸ ἐρινυῖς¹ ἀρήσεται ἢ ὅλως θεόν τινα ἐπιθεάζειν ἔλεγον οἱ παλαιοί». Σχολ. Θουκυδ. Η', 53 (σελ. 128, 32 Διδ.) «καὶ ἐπιθειάζοντων: ἤγουν θεῖά τινα ἐπιθωμένων». Ὁ Βουτμαννός (Αεξιλ. Τόμ. Β', σελ. 110) νομίζει ὅτι τὸ ἐπιθεάζειν σημαίνει τοὺς θεοὺς καλεῖν ἐπὶ τινι. Ἀντὶ τοῦ ἐκθειάζειν οὐδέποτε λέγεται ἐκθεάζειν. Εὐρίσκεται δ' ὅμως οὐ μόνον ἐκθειοῦν ἀλλὰ καὶ ἐκθεοῦν. Ἀεῖποτε δὲ σχεδὸν ἀποθεοῦν. Ἴσως δ' ὁ Στράτων ὑπὸ τοῦ μέτρου ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ Ἀνθολ. Παλ. ΙΒ', 177:

πῶς ἀποθειωθείς πλάζομ' ἐπιχθόνιος;

ἀντὶ τοῦ ἀποθειωθείς κατ' ἕκτασιν τοῦ Ε εἰς ΕΙ, ἣτις καὶ ἐν τῷ Θειογένῃς ἀντὶ τοῦ Θεογένῃς καὶ ἐν ἄλλοις ὀνόμασι φαίνεται. Πρβ. καὶ θειοποιέω=θεοποιῶ². Ὑπάρχει καὶ θεοῦν σημαῖνον θεὸν ποιεῖν καὶ θειοῦν δηλοῦν θεῖον καθιστάναι ἢτοι καθιεροῦν (ἀφιεροῦν). Τὸ ἐνθεάζειν γίνεται ἐκ τοῦ ἐνθεος καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐνθεον εἶναι ἢ γίγνεσθαι. Τὸ θεάζειν εἶνε σπανιώτατον. Δίων Χρυσός. Λόγ. ΝΓ' ἀρχ. «Ὁ μὲν Δημόκριτος περὶ Ὀμήρου φησὶν οὕτως: Ὀμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης ἐπέων κόσμον ἐτεκτῆνατο παντοίων ὡς οὐκ ἐνὸν ἄνευ θείας καὶ δαιμονίας φύσεως οὕτω καλὰ καὶ σοφὰ ἔπη ἐργάσασθαι». Τὸ θειάζειν καὶ θειασμός ἀπαντῶσι παρὰ Θουκυδίδῃ Η', 1 «ὅπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν» (Σχολ. «Ἀντὶ

θειάζουσα ἔφραζεν», τούτεστι θεοφόρητος ἢ δαιμονίῳ πνεύματι κατάσχετος γινομένη καὶ οὕτω χρησιμώδους ἢ προφητεύουσα. Περὶ ἄλλης τινὸς χρήσεως τοῦ ἐπιθειάζειν ἴδε Σίντενιν Πλουτ. Θεμισ. σελ. 178.

1 Τὸ ὀρθὸν εἶνε ἐρινυῖς, δι' ἐνὸς Ν.

2 ἴδε καὶ Κεῖλιον zur. Syllog. σελ. 616.

τοῦ θεοφορηθέντες ἐν ἐλπίδι ἐποίησαν, ἤγουν θεϊά τινα ἐπιφθεγ-
 ξόμενοι εἰς ἐλπίδας ἐνέβηκλον». Ὁ Φώτιος, ὁ Σουίδας καὶ ὁ Μέγ.
 Ἐτυμολόγος γράφουσι «θειάσαντες: θεολήπτοι γεγονότες»)¹. Ζ',
 50 «ἦν γάρ τι καὶ ἄγαν θειασμῶ—προσκειμένος» (Σχολ. «εὐχῆ
 καὶ μαντεία»)². Πρβ. καὶ Διον. Ἀλ. Ῥωμ. Ἀρχ. Ζ', 68 «καὶ
 θειασμοῖς κἀτοχοὶ γυναῖκες» καὶ Ἡσύχ. λ. θειασμοῦ καὶ θειασμῶ
 καὶ Σουίδ. λ. θειασμός καὶ θειασμοί. Παρὰ Φιλοστράτῳ Ἡρωϊκ.
 Γ', 4 φέρεται «ὅποσοι τελεταῖς ἐθειάζον», παρὰ δὲ Φίλωνι Τόμ.
 Γ', σελ. 13 «θειάζει τε καὶ θεοφορεῖται». Τὸ παθητικὸν θειασ-
 θῆναι εὐρίσκεται παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ ΞΒ', 18, 4 «εἴτε καὶ
 ὡς ἀληθῶς θεομαντεία τινὶ προλεχθὲν εἴτε καὶ τότε ὑπὸ τοῦ
 ὀμίλου πρὸς τὰ παρόντα θειασθέν». Φώτ. καὶ Ἡσύχ. «θειάζόν-
 των: μαινομένων». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 445, 9 «Θειάζόντων: μαι-
 νομένων ἢ θεολήπτων γινομένων». Σουίδ. «θειάζόντων: μαινομέ-
 νων; ὅτε δὲ θαυμαζόντων» καὶ «θειάζουσα: ἐνθουσιῶσα, μαινο-
 μένη». Τὴν σημασίαν τοῦ ἀποθεοῦν ἢ θεοποιεῖν ἔχει τὸ προκεί-
 μενον ῥῆμα παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. Πρωτρ. Β', 13 «φιλοτιμούμενος
 θειάσαι πόρνην πολίτιδα» (Πρβ. καὶ Δ', 49 καὶ Στρωμ. Β', 119.
 Ἔτι δὲ Δίων. Κάσσ. ΛΘ', 27, 4)³.

Ὁ πολὺς Κόβητος ποιούμενος λόγον περὶ τῆς καθ' ὕφεισιν τοῦ
 I συστολῆς τῆς διφθόγγου EI γράφει Νου. Lect. σελ. 688.

1 Ὁ Δούκας ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Θουκυδίδου λέγει «Οὐδετέρως ἐκληπτέον ἀντὶ
 τοῦ ἐνθουσιαζόμενοι».

2 Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας τῷ εἰς τὸν Πλούταρχον κοινῶς ἀνα-
 φερομένῳ ἀναγινώσκειται «Πρῶτον μὲν οὖν ὁ τοῖς δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ
 ῥήμασιν, ἐπιεικστέρων παρόντων, ἐν τῷ λέγειν τὰ πεπραγμένα χρώμενος, ὡς-
 περ εἰ θειασμῶ προσκειμένον ἄγαν ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὁ δὲ θεολή-
 πτον προσείποι, κτέ.» (Β', Ἡθ. σελ. 1041, 42 Διδ.). Παρὰ δὲ Πολυδεύκει καίτιαι
 «Ὁ μὲν τοίνυν θεοὺς νομίζων ἀνὴρ καλοῖτ' ἂν εὐσεβῆς—θεοῖς ἀνακειμένος,
 θειασμῶ προσκειμένος—ἐπιτεθειασμένος, κτέ.» (Α', 20). Γνωστὸν
 δ' ὑπάρχει ὅτι τὰ ἐπιφωνήματα ἢ ἀναφωνήματα ἢ ἐπιφθέγματα εὐοῖ καὶ εὐάν
 ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐπιρρήματα θειασμοῦ (Ἴδε Βεκκ.
 Ἄν. σελ. 642, 17, κλπ.).

3 Παρ' Ἡσυχίῳ φέρεται «θιάσαι: χορευσαι» καὶ πρὸ τοῦ θιαγόνες «θιάσαι:
 χόρευσαι» καὶ «ἐξεθιάζει: χορείας ἐπιτέλει καὶ «ἐπεθιάζειν: ἐχόρευεν, ἐθαύμαζεν
 ὡς θεόν» (Ἴδε Σμιδίτιον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 139). Περὶ τοῦ «ἐχθειάσας:
 μεγάλως θαυμάσας» Ἴδε Ἀρήνσιον π. Διαλ. Διωρ. σελ. 358. Πρβ. καὶ Βοϊκ-
 κιον Gesamm. Klein. Schrift. Τόμ. Γ', σελ. 169 καὶ 205.

Ut ex λειός καταλαίνω Veteres formabant, sic ex θεϊός ἐπιθεάζειν Attici derivabant, et περιθεοῦν ex τὸ θεῖον, et τελεοῦν ex τέλειος, et Ἄρσειος παγίτης ex ὁ Ἄρσειος πάγος, aliaque similia, in quibus formis semidocti Graeculi saepe turbant aut ei revocantes aut aliis modis, veluti quum formam ἐπιθεοάζειν finxerunt, quae plane nihili est.

καὶ *Var. Lect.* σελ. 590 ἐκδ. β΄:

recte κάπιθεάζω correxerunt, sed quod video eruditos homines ἐπιθειάζειν et ἐπιθεάζειν distinguere conari fugit eos ratio¹. In adiectivis θεϊός, λειός, τέλειος, Ἄρσειος et sim. perit I quoties diphthongus ει ictum non habet et ab alia syllaba tamquam suffocatur et exstinguitur: θεϊός et λειός et Ἄρσειος formam non mutant, sed ex λειός nascitur λαίνειν et ἐπιλαίνειν, ex Ἄρσειος πάγος formatur Ἄρσειος παγίτης, ex θεϊός ἐπιθεάζειν, ex τέλειος τελεοῦν et τελεοῦσθαι, usu certo et perfrequenti. Pone ἐπιθεοάζειν in aoristo, quid fit? ἐπιθειάσας, non ἐπιθεάσας. Eadem est ratio in caeteris omnibus, quam veluti digito monstrasse nunc satis est. Ex Aelio Dionysio superest annotatio in Bekk. *Anecd.* p. 442, 16 et alibi, Ἄρᾶται: εὔχεται ἢ καταρᾶται. Φερεκράτης (Μυρμηκανθρώποις add. Suidas)

ὕστερον ἀρᾶται κάπιθεάζει τῷ πατρί.

contra apud Thucyd. II. 75. τοσαῦτα ἐπιθειάσας, qui locus optime quid sit ἐπιθεάζειν declarat, nempe *Deos* scelerum vindices et ultores *invocare*. Ἐπιθεοάζειν est dormitantium scribarum.

Ἄλλ' εἶνε κατὰ πάντα τρόπον ἀναγκαῖον νὰ ὑπολαμβάνηται ὅτι τὸ βραχεῖαν ἔχον τὴν παρατελευταίαν τελεοῦν παρήχθη ἐκ

¹ Πρόπ. Θουκυδ. Β΄, 75 ἐκδ. μικρ. «Grammatici plerumque ἐπιθειάζειν et ἐπιθεάζειν sic distinguunt, ut hoc sit καταύχασθαι, θεοῦς ἐπικαλεῖσθαι, illud θεοφορεῖσθαι, πληρωθῆνα: θεοῦ. Quam distinctionem probat Schweigh. ad Appi. III p. 780. Sed etc.».

τοῦ μακροπαραλήκτου τέλειος κατ' ἐξάίρεσιν τοῦ Ι; Ἄν ὀρθῶς ἡμεῖς περὶ τοῦ πράγματος κρίνωμεν, οὐδεὶς ὑφίσταται λόγος ἀποφαίνων ἀδύνατον τὸν ἐκ τοῦ τύπου τέλειος σχηματισμὸν τοῦ ῥήματος τελεοῦν. Ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ὀμήρου λέγεται τέλειος καὶ τελειότατος, Ἰλ. Θ, 247 καὶ Ω, 315:

αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν.

Οὔτε τέλειος παρ' αὐτῷ ὑπάρχει οὔτε τελεοῦν. Ἐν τῷ εἰς Ἑρμῆν Ὀμηρ. Ἰγνώ ἀπαντᾷ καὶ τέλειον στίχ. 526 καὶ τέλειον στίχ. 129. Καὶ παρὰ Πινδάρῳ δὲ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς τοῖς τε ποιηταῖς καὶ τοῖς κωμολογᾶδην ἀμφοτέρων τῶν τύπων γίνεται χρῆσις. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 525:

ἄναξ ἀνάκτων, μακάρων
μακάρτατε καὶ τελεῶν
τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ.

Φερεκράτ. παρ' Ἀθην. Θ', 54:

γαλαθὴν' ἔκλεπτον οὐ τέλεα.

Πλάτ. Πολ. Ε', σ. 465, δ' « τροφή τελεωτέρα », κτλ.¹. Ὄθεν τελεόμηρος (Σοφ. Τραγ. 824 καὶ Ἀριστοτ. Ζώ. Ἰστ. Ζ', ε', 3), τελεόγονος (Ἀριστοτ. ἐνθ. ἀγ.) καὶ τελειογόνος (Ἀριστοτ. π. Ζώ. Γεν. Δ', 4. Πρβ. καὶ τελειογονία-τελεογονία, τελειογονῶ-τελεογονῶ), τελεοκαρπεῖν καὶ τελειοκαρπεῖν (Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. Α', ιγ', 4. Δ', η', 8. Η', ζ', 2. π. Φυτ. Αἰτ. Γ', ε', 9. Γ', δ', 3). Ὁ Ἡρόδοτος μόνον τὸν βραχυπαραλήκτον τύπον μεταχειρίζεται, καθάπερ καὶ ἐπ' ἄλλων λέξεων, οἷον ἐπιτήδεος, ἐπέτεος, Ἡράκλειος (Ἡρακλέων στηλέων καὶ Ἡρακλέας στήλας), κτλ.². Χοιροβ. Ὀρθογρ. σελ. 268, 19 « Τέλειος: Εἰ δίφθογγος. Πρῶτον μὲν ὅτι λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ Ι, οἷον τέλειος καὶ τελέως τὸ ἐπίρρημα». Θεόγνωστ. Κων. σελ. 50, 9 « Τὸ γὰρ τέλειος, κήλειος ὁ καυστικὸς κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ τέλειος κήλειος, κατὰ ἀποβολὴν

¹ Ἴδε Κ. Ἐ. Χ. Συναϊδῆρον Πλάτ. Πολιτ. Τόμ. Β', σελ. 194. Σταλδούμιον Πλάτ. Τόμ. Γ', β', σελ. 343 ἐκδ. β', κλπ.

² Ἴδε Βρεθόβδιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. 155-7 καὶ Δινδόρφιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. XVII. Καὶ ἐν τῇ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἰ. Οἰκονομίδου ἐκδοθείσῃ Λοκρικῇ ἐπιγραφῇ στίχ. 47 κεῖται τέλειον.

τοῦ Ι» (Πρβ. καὶ σελ. 50, 15 καὶ 51, 13). Ἀρκάδ. σελ. 39, 4 «Ὅσα δὲ παροξύτονα (Γρ. προπαροξύτονα), ἀπὸ τῶν κτητικῶν ἐγένετο κατ' ἐνδειαν τοῦ Ι καὶ προπαροξύνονται· Ἀγαμειμόνεος, Ἐκτόρεος, Νευτόρεος, τέλειος, χάλκεος, χρύσεος» (Πρβ. καὶ σελ. 38, 20. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 574, 115. Γρηγόρ. Κορ. σελ. 433 καὶ Κραμ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Α', σελ. 443, 7). Ἡρωδ. Ἰλ. Ζ, 248 «τέγεοι: ὡς τέλειοι· τέγος γὰρ ὡς τέλος καὶ τέγειος ὡς τέλειος». Εὐστάθ. σελ. 640, 2 «Γίνεται δὲ τὸ τέγεος ἀπὸ τοῦ τέγος τέγειος καὶ ἀποβολῇ τέγεος, ὡς τέλος τέλειος τέλειος». σελ. 1605, 4 «Πῦρ δὲ κήλειον τὸ καυστικὸν καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ι κήλειον ὁμοίως τῷ τέλειον τέλειον». Πρβ. Ἡρωδ. Ἰλ. Θ, 217 «Τὸ κηλέω ὡς μελέω. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ κἄλον καὶ κῆλον κήλειον, ὡς παρὰ τὸ μῆλον μήλειον δέρος, καὶ Ἰωνικῶς κήλειον καὶ κηλέω· ἐκεῖνο γὰρ ἐντελές ἐστι, τὸ σὺν πυρὶ κηλείω χάριν Ἐκτορος [Ἰλ. Ο, 744]». Εὐστάθ. σελ. 623, 59 «Ὅτι δὲ ὁ ἀφνειὸς δύναται καὶ ἀφνεὸς λέγεσθαι δῆλον καὶ ἐκ τοῦ χερσὶν ἀφνεωτέραις παρὰ Σοφοκλεῖ [Ἠλ. 457]¹. Οὕτω δὲ καὶ ὁ θειότερος θεώτερος ἐν τῷ περιηγητῇ»². σελ. 1606, 57 «ἐκ τοῦ δούρατος δὲ ὁ δουράτειος καὶ ἀπελεύσει τοῦ Ι δουράτεος διὰ μέτρου χρησιμότητα». σελ. 1623, 35 «Αἴγειον δὲ ἀσκὸν ἐν ἄλλοις εἰπὼν αἴγειον ἐνταῦθα λέγει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ χρύσειον, ἀργύρειον καὶ τῶν τοιούτων». Ὅμοια τούτοις εἶνε τὸ βόειος, ταύρειος, κύνειος, βρότειος, χοίρειος, βατραχέη (Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. Θ', 9), κτλ.³. Λέγεται δὲ καὶ πλειῖος-πλέος. Ὁδ. Υ, 355:

εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή.

Πρβ. καὶ πλείων-πλέων. Περὶ τοῦ Ὑπερβόρειοι καὶ Ὑπερβόρειοι λέγει ὁ Στέφανος σελ. 650, 3 «Ὑπερβόρειοι: ἔθνος—Ἑλλάνικος δὲ

1 Ἐν σελ. 1769, 53 λέγεται «Καὶ ἔστιν ὡς ἀφνός ἀφνεός, ἐξ οὗ τὸ ἀφνεωτέραις χερσὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ συμφός συμφός, κτέ.»

2 Πρβ. Ὁθ. Σνειδῆρον Καλλιμ. Τόμ. Α', σελ. 186 καὶ Βακχῆρον Homer. Blatt. Τόμ. Β', σελ. 11.

3 Περὶ τοῦ Ἰππειος, κτλ. ἴδε Κεῖλιον Ἐπιγρ. Βοιωτ. σελ. 190. Πρβ. καὶ Κούρτιον Μελετ. Τόμ. Α', β', σελ. 277. Περὶ τοῦ χιόνειος ἴδε Λοδέκκιον Σοφοκλ. ΑΨ. σελ. 98 ἐκδ. γ'. Πρβ. καὶ Μεινέκιον Ἀθην. Τόμ. Δ', σελ. 302.

Ὑπερβόρειοι γράφει διὰ διφθόγγου»¹. Πρβ. καὶ Νέμειος - Νέμεος.

Καὶ ἐκ μὲν τοῦ τύπου τέλειος γίνεται τὸ ῥῆμα τελειοῦν-τελειοῦσθαι, ἐκ δὲ τοῦ τέλειος τὸ τελειοῦν-τελειοῦσθαι. Θωμαῶς ὁ Μάγιστρος ἀποφαίνεται «Τέλειος καὶ τελείως ἐπίρρημα καὶ τελειῶ δοκιμώτερα ἢ μετὰ τοῦ Ι» (σελ. 358, 3). Τὸ ἐπίρρημα τελειῶς ἀναγινώσκεται οὐ μόνον παρ' Ἀριστοτέλει Τόμ. Β', σελ. 528, 6 Διδ. «τελείως ἀπολωλέναι καὶ τελείως ἐφθάρθαι». σελ. 578, 17 «ἀκολουθήσει τὸ τελείως», κτλ. (ἀλλὰ Τόμ. Α', σελ. 520, 38 «οὐδὲ τούτων τελείως οἱ μέτοικοι μετέχουσιν», κτλ.) καὶ παρὰ Ψευδοπλάτωνι Ὅρ. σ. 411, δ' «τελείως σπουδαῖον λέγεται», ἀλλὰ καὶ παρ' Ἰσοκράτει κ. Σοφιστ. 18 «τελείως ἔξουσιν οἱ φιλοσοφοῦντες»². Τὸ ῥῆμα τελειοῦν-οῦσθαι μεταχειρίζεται ὁ Σοφοκλῆς λέγων Οἰδ. Κολ. 1089:

τελειῶσαι λόγον.

καὶ Τραχ. 1257:

ἀλλ' οὐδὲν εἶργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε.

ἀλλὰ Ἥλ. 1510:

τῇ νῦν ὀρμῇ τελεωθέν.

Καὶ παρ' Ἀριστοτέλει ἀπαντᾷ Τόμ. Γ', σελ. 13, 1 τελειωθεῖς. σελ. 92, 31 τετελειωμένων. σελ. 99, 2 τελειωθῆ, κτλ. κτλ. Ἔτι δὲ τὸ ὄνομα τελείωσις καὶ τὸ τελείωμα. Πρβ. καὶ Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. Η', β', 6 κέξ. τελειοῦνται-τελειοῦσθαι-τελειοῦται-τελείωσιν, κτλ. π. Φυτ. Αἴτ. Α', θ', 3 ἐκτελείωσιν. Πολύβ. Η', λς', 2 τετελειωμένης. ΙΒ', β', 3 τετελειωμέναις, κτλ.

Ἐν Βεκκ. Ἄν. σελ. 99, 33 ἀναγινώσκεται «Θησέω: ἀντί τοῦ

¹ Ἴδε Στούρζιον Ἑλλαν. σελ. 145 καὶ Βρεδὸβιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. 156.

² Παρατηρητέον δ' ὅμως ὅτι οὐχὶ σπανίως ἐν ταῖς ἀντιγράφοις συγχέονται τὸ τέλειος-τελείως καὶ τέλειος-τελείως, τὸ τελειώτερος καὶ τελειότερος, κτλ. Ἴδε Οὐάλλζιον Ῥήτ. Ἑλλ. Τόμ. Α', σελ. 23-4. Κ. Ἐ. Χ. Σνειδῆρον Πλάτ. Πολ. Τόμ. Β', σελ. 194. Σταλδχόμιον Πλάτ. Τόμ. Γ', β', σελ. 313 ἐκδ. β'. Βονίτζην Ind. Aristot. σελ. 751-2, κλπ. Ὁ Δινδὸρφος μόνον τὸ τελείως ἐγκρίνει παρὰ Διοδώρω γράφων Τόμ. Α', σελ. XXXVI «Τελείως pro τελείως ab libris suppeditatum 1, 3, 8; 2, 15, 4; 19, 48, 8, et alibi constanter restitui».

θησεῖω. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλω» καὶ σελ. 99, 24 «Θρασεά: Φιλήμων Γάλλω¹ θρασεά γυγή». Περὰ δὲ Χοιροβοσκῶ σελ. 527, 33 «Τὸ δὲ ὄψείω, ὅπερ σημαίνει τὸ ἐπιθυμίαν ἔχω τοῦ θεωρῆσαι², ὄψειλον εἶναι ἐν τῷ παρακτατικῷ ὄψειον διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου, ἐπεὶ καὶ ὁ ἐνεστώς διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ἐγένετο ὄψειον παρὰ Σώφρονι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ι, οἶον

ἐγὼ δέ τοι καὶ πάλιν ὄψειον

ἀντὶ τοῦ ἐγὼ δέ καὶ πάλιν ἐπεθύμουν θεωρῆσαι». Πρὸς καὶ Ὁρθογρ. σελ. 246, 1 «Ὁψείω: Σημαίνει δὲ τὸ ἐπιθυμίαν ἔχω τοῦ θεωρῆσαι· εὐρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ Ι». Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Σώφρονος, οὗ ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε

ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλαι ὄψειον

ἔσώθη καὶ παρ' Ἀπολλωνίῳ π. Ἄντων. σελ. 63³. Εἶπε δ' ὁ Σώφρων καὶ γενεᾶτις ἀντὶ τοῦ γενειᾶτις καὶ ἀσάλεα ἀντὶ τοῦ ἀσάλεια ἐκ τοῦ ἀσαλῆς. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 151, 50 «Καὶ γὰρ ἀσάλεα ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ»⁴. Ἡ ἐπιθετικὴ κατάληξις ΕΑ ἀντὶ τοῦ ΕΙΑ εἶνε τῆς Ἰωνικῆς μάλιστα διαλέκτου, οἶον βαθέα, βραχέα, δασέα, κτλ. ἀντὶ τοῦ βαθεῖα, βραχεῖα, δασεῖα, κτλ.⁵ Εὐρίσκεται δὲ καὶ παρ' Ὀμήρῳ ὠκέα (Ἰλ. Β, 786 καὶ ἄλλ.), βαθέης (Ἰλ. Ε, 142. Ο, 606. Φ, 213)

1 Ὁρθῶς ὁ Μεινέκιος ἀντὶ τοῦ Γάλλω ἔγραψε Γάμω. Τὸ στοιχεῖον Μ σύγκαιται ἐκ δύο Λ. Ἐπιφάν. Τόμ. Β', σελ. 236, 7 «τοῦ Μ στοιχείου ἐκ δύο Λ συγκαιμένου». Ὅθεν συχνάκις ἐν τοῖς ἀντιγράφοις μεταπίπτουσιν εἰς ἄλληλα τὸ Μ καὶ τὸ διπλοῦν ΛΛ. Σχολ. Λουκ. σελ. 54 Ἰακβ. «ἀκαμῆ οὔσαν: γράφεται καὶ ἀκαλλῆ» (Πρὸς καὶ Γαλην. Τόμ. ΙΘ', σελ. 77-8). Ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἀριστείδην σχολίοις σελ. 103, 25 φέρεται «οὔδεις ἀπλῶς τὰ γενόμενα ἦτο: κατορθούμενα λέγειν καὶ διηγεῖσθαι: χρή, ἀλλ' ἀναφέρειν τὸ προχθὲν εἰς τι μέρος τῆς ἀρετῆς». Γραπτέον «οὐ δεῖ σ' ἀπλῶς τὰ γενόμενα—λέγειν καὶ διηγεῖσθαι: χρή ἄΜ' ἀναφέρειν κτέ.». Ἄλλα παραδείγματα θὰ προνευχθῶσιν ἀλλαχοῦ.

2 Ἐν Κραμ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Β', σελ. 311, 28 κεῖται «καὶ ὄψείω, ὃ σημαίνει τὸ ἐπιθυμίαν ἔχω τοῦ νεωτερίσαι» ἀντὶ τοῦ θεωρῆσαι.

3 Ἴδε Ἀρήνσιον π. Διαλ. Δωρ. σελ. 469 καὶ Μεινέκιον Κωμ. Ἀποσπ. Τόμ. Β', σελ. 273.

4 Πρὸς καὶ Ἀρήνσιον π. Διαλ. Δωρ. σελ. 188.

5 Ἴδε Δινδόρφιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. XVII καὶ Βρεδόβιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. 157-8.

καὶ βαθέην (Ἰλ. Η, 766). Χαρίεντα εἶνε τὰ τοῦ Εὐσταθίου σελ. 348, 25 «Τὸ δὲ ὠκέα Ἴρις ἀναλόγως προῆκται, ὡς καὶ ἡ γλυκέα καὶ ἡ ἠδέα καὶ τὰ ὅμοια· ἐκ τοῦ ὠκὺς γὰρ ὠκέος τὸ θηλυκὸν ὠκέα, ὡς καὶ γλυκὺς γλυκέος γλυκέα καὶ τὰ ἄλλα. Οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον ἐπενθέντες τὸ Ι ἐποίησαν ὠκεῖα, γλυκεῖα καὶ τὰ λοιπὰ» καὶ σελ. 532 4 «Τὸ δὲ βαθέης ἀπλοῦν ἐστὶ καὶ ἀπαθές, ὡς ἐκ τοῦ βαθύς βαθέος κατὰ τὸ γένος, Πέα. Ὅτε δὲ τὸ Ι προσλάβῃ, ἐτέρας ἀναλογίας γίνεται. Τοιοῦτον καὶ τὸ ὠκέα Ἴρις». Ἄλλὰ σελ. 546, 42 «Τὸ δὲ ΘΗΛΕΑΣ οἱ μὲν προπαροξύνουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἡ θῆλυς, οἷον καὶ τὸ θῆλυς ἐέρση· οἱ δὲ παροξύνουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ θηλείας καὶ ἀπελεύσει τοῦ Ι θηλέας». Ἰλ. Ε, 269:

λάθρη Λαιομέδοντος ὑποσχὼν ΘΗΛΕΑΣ ἵππους.

Σχολ. «θήλεας ἵππους: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεία, ἴν' ἀπ' εὐθείας τῆς θῆλυς ἢ κεκλιμένον· θῆλυς ἐέρση [Ὀδ. Ε, 467], Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα [Ἰλ. Τ, 97], θῆλυρ ὑπόρρητον [Ἰλ. Κ, 216]. Οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. — Ἡ διπλῆ ὅτι οἱ περὶ Ἑλλάδικον ἀνεγίνωσκον θηλείας ὡς ταχέας, ὡς Δωρικῶς ἐκτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ. Τὸ δὲ τοιοῦτο¹ παρ' Ἡσιόδῳ πλεονάζει, Ὀμηρος δὲ οὐ χρῆται». Ἴδε Λαρώχην *Homer. Textkr.* σελ. 280.

Καὶ ὁ Ἐπίχαρμος δὲ λέγει παρ' Ἀθην. Ζ', 118 «ἀδέαι δ' ἐν τῷ θέρει». Ὁρθῶς δὲ τὰ νῦν γράφεται καὶ ἐν ἐτέρῳ αὐτοῦ ἀποσπάσματι παρ' Ἀθην. Η', 75 ἀδεῶν ἀντὶ τοῦ ἀδεῖαν. Περὶ τῆς παρὰ

1 Ἡ βραχύτης δηλ. τοῦ ληκτικοῦ ΛΣ τῆς πληθ. αἰτιατικῆς τῆς πρώτης κλίσεως. Ἀτοπώτατα δ' ὁ Ζηνόδοτος ἐν Ἰλ. Θ, 378 ἀντὶ τοῦ

γηθήσει προφανέντε ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

περὶ οὗ ἴδε Δινδόρριον Ἰλιάδ. σελ. VIII Τεῦβν. καὶ Λαρώχην Ἰλιάδ. Τόμ. Β', σελ. 121 Ἐβελ., ἔγραφε ΠΡΟΦΑΝΕΙΣΑΣ μετὰ συννευσαλμένης τῆς ληγούσης (Πρὸς Δουντζῆρον *De Zenod. Stud. Hom.* σελ. 22). Οὐδέποτε ὁ ποιητὴς ἐβράχυνε τὴν πληθ. αἰτιατικὴν τῆς πρώτης κλίσεως. Ἡ συστολή αὕτη εὐρισκομένη ἐνίοτε παρ' Ἡσιόδῳ ἦτο συνήθης μάλιστα τοῖς Δωριεῦσιν. Ἴδε Ἀρήνσιον π. Διαλ. Δωρ. σελ. 172. Σχοιμαννὸν *Opusc.* Τόμ. Β', σελ. 448. Κυνηῆρον *Διεξ. Γραμμ.* Τόμ. Α', σελ. 133 καὶ 252 ἐκδ. β'. Λαρώχην Ἰλιάδ. Τόμ. Β', σελ. 140 Ἐβελ. καὶ Τόμ. Α', σελ. 230 Τεῦβν. Ὁδ. Σνειδῆρον *Καλλιμ.* Τόμ. Β', σελ. 536, κλπ.

τῷ Θεοκρίτῳ χρήσεως ἐγένετο λόγος ἐν τοῖς ἔμπροσθεν¹. Ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Ξενοφῶντος π. Ἴππ. Α', 13 φέρεται «πλατεά τῆ γραμμῆ», ὅπερ εὐλόγως μεταβάλλεται εἰς πλατεία. Ὁ Κυνηῆρος² δοξάζει ὅτι ὁ εἰς ἕα ἀντὶ τοῦ εἶα Ἴωνικὸς τύπος τοῦ θηλυκοῦ δὲν ὑπῆρξεν ὅλως ἀλλότριος τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Ἐν τῇ ρήτρᾳ τῶν Ἡλείων καὶ Ἡραϊέων παρὰ Βοικκ. Ἄρ. 11 φέρεται «συνμαχία κ' ἘΑ ἑκατὸν Γέτεα» ἀντὶ τοῦ εἶη. Ὁ Ἀρήνσιος (π. Διαλ. Αἰολ. σελ. 280) μετατυποῖ τὸ ἕα εἰς εἶα δοξάζων ὅτι τὸ Ε ἐν παλαιοτάτῃ ἐπιγραφῇ τελεῖ τὰ τῆς διφθόγγου ΕΙ. Ὁ ἡμέτερος Οἰκονομίδης (Ἐποικ. Λοκρ. Γραμμ. σελ. 58) γράφει «Ἡμεῖς δὲ ἐπέχοντες περὶ τούτου, λέγομεν μόνον ὅτι τὸ ἕα ἀρχαιότερός ἐστι τύπος τοῦ εἶα»³. Ὁ Βέργχιος (*Griech. Lite- rat.* Τόμ. Α', σελ. 61) ὡς παραδείγματα τοῦ ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ συμβαίνοντος ἐνίοτ' ἀφανισμοῦ τοῦ χαρακτηριστικοῦ τῆς εὐκτικῆς ἐγκλίσεως Ι μνημονεύει τὸ προκείμενον ἕα ἀντὶ τοῦ εἶη καὶ τὸ τῆς Σαπφοῦς λαχόην ἀντὶ τοῦ λαχοίην.

Καὶ ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τούτων. Περὶ τοῦ ἐκ τῆς καταλήξεως ΕΙΑ σχηματισμοῦ τῆς Η δι' ἐξαιρέσεως τοῦ Ι καὶ συναλοιφῆς τοῦ ΕΑ εἰς Η, οἷον Πηνελόπεια: Πηνελόπη, Περσεφόνη: Περσεφόνη, κτλ. καὶ περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ Ι ἐκ τῆς διφθόγγου ΑΙ, οἷον Ἀθηναία: Ἀθηνάα: Ἀθηναῖ, καὶ-ἐγώ: καεγώ: καἄγώ, κτλ. καὶ ἐκ τῆς ΟΙ, οἷον μέντοι-ἄν: μεντοἄν: μεντᾶν, κτλ. κτλ. θὰ διαλάβωμεν ἀκριβῶς ἀλλαχοῦ. Οὐκ ὀλίγα δὲ γεύματα τῆς περὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐμπειρίας τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀγελαίων θὰ παράσχωμεν ἐν τοῖς ἐξῆς κεφαλαίοις.

1 Σελ. 65. Περὶ τοῦ ἡμίσεα ἀντὶ τοῦ ἡμίσεια ἴδε Ἀρήνσιον π. Διαλ. Δωρ. σελ. 188 καὶ Κυνηῆρον Διεξ. Γραμμ. Τόμ. Α', σελ. 119 καὶ 346. ἐκδ. 6'.

2 Διεξ. Γραμμ. § 126, σημ. 12 (Τόμ. Α', σελ. 346 ἐκδ. 6').

3 Πρὸς. καὶ Κούρτιον Μελετ. Τόμ. Β', σελ. 446.